

NEJLA ARSLAN KURT

Asiye

NEJLA ARSLAN KURT

1984 yılının soğuk bir Şubat gecesi yedi kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi.

Çocukluğu sokak aralarında sek sek oynayarak, ip atlayarak, bez bebekleriyle evcilik oynayarak geçti.

Kitaplarla tanışması ilkokul çağında oldu. Hikâyelerle başlayan serüveni romanlar izledi. Bir süre sonra okumanın yanı sıra yazmaya da başladı. Önce şiirler yazdı. Sonra kısa denemeler, ardından da başlayıp hiç bitiremediği romanlar.

On dokuz yaşında evlendi ve yirmi yaşında anne oldu. İki kız, bir erkek evladı var.

Halen hem bir eş hem bir anne hem bir yazar hem de bir öğrenci olarak hayatını devam ettiriyor.

Teşekkür

Kitaplarımı yazmamda en büyük destekçim, kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim. Eşim Ercan Bey ve küçük kızım Elvan Ece ile ailemizin en küçük üyesi oğlum Eren'e de sonsuz sevgilerimi sunuyorum. Sevgili ailem, sizi çok seviyorum.

Nejla Arslan Kurt

Odanın içinde sessizlik devam ederken Asiye gözlerini usanmış bir tavırla etrafta gezindiriyordu. Masada, halıda, perdede... Kendi odasını sanki ilk defa görüyormuşçasına, aşına olduğu her objeye uzun uzun bakınıp durdu.

Biraz ileride masanın yanındaki sandalyede oturan delikanlı da onun gibi gözlerini bir müddet meraklı gözlerle odada gezindirdikten sonra sonunda gözlerini yatağın üzerinde sabitleyerek, “Demek burada uyuyorsun?” diye sordu.

Bu soruyu sorarken yüzünde hafiften hınzır bir gülümseme kendini belli etmişti. Asiye “Bu ne laubalilik?” diye içinden geçirirken, sahte bir gülümsemeyle cevap verdi:

“Evet, burada uyuyorum.”

Yine gözleri odada dolaşan delikanlı bu defa son durak olarak Asiye'nin üzerini seçti. Bakışları öyle rahatsız

ediciydi ki Asiyे'nin oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Huzursuz olması delikanlının daha bir hoşuna gitmişti sanki. Israrla bakmaya devam ederken yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi bir." diye cevap verdi Asiyе, halının desenlerini izlerken.

Siz yerine sen diye hitap etmesi ve samimi cümleler kurması sinirini bozuyordu. Düştüğü bu durum yüzünden de içten içe kızılıyordu kendine.

Tam karşısına oturmuş, hoş olmayan bakışlarla onu süzen bu delikanlıyı başka şartlar altında bu hareketleri için pişman ederdi. Fakat büyükannesine verdiği uslu kız olma sözü elini kolunu bağlıyordu. İşte tam da bu sebepten şimdi bir hanım kız edasında oturup karşı tarafın sorularını cevaplamak zorunda kalıyordu.

Delikanlının rahatsız edici bakışları Asiyе'nin üzerinde, Asiyе'nin bakışları ondan başka her şeyin üzerinde dolaşırken, "Senin gibi güzel ve tatlı bir kızı nasıl oldu da bu yaşa kadar bırakabildiler?" diye sordu delikanlı.

Niyetini belli ettikten hemen sonra da oturduğu yerden kalkıp Asiyе'ye doğru yürümeye başladı. Oturduğu yerden ayaklanması ve sarf ettiği sözler Asiyе'nin daha da rahatsız olmasına sebep olmuştu ama sabırla dişini sıktı.

Delikanlı, Asiye'nin hemen yanındaki pencerenin önüne kadar geldi, sanki niyeti dışarıya bakmakmış gibi bir anlığına gözlerini Asiye'nin üzerinden çekip dışarıda gezdirdi. Fakat birkaç saniye içinde bakışları yeniden tüm dikkatiyle hedefini buldu. Gözleri üzerinde dolanıkça Asiye'nin içindeki tikslenme duygusu daha da ağır basmaya başlamıştı. "Hemen bir şeyler yapmalıyım." diye düşündü. Zira gidişat pek hoşuna gitmemişti. Fazla bile uzamıştı bu konuşma.

Gülümsemeye çalışırken, "Haklısınız belki de ama bilmez misiniz? Her nasip vaktine esirdir." diye cevap verdi.

Hemen bir adım ötede duran delikanlıya bu sözleri söylerken ilk defa bu kadar uzun bakıyordu yüzüne. Yaklaşık bir yetmiş boylarında, kavruk tenli, geniş alınlıydı. Kemerli bir burnu vardı, alt dudağı üst dudağına nazaran daha kalındı. Belki yakışıklı sıfatına giremezdi ama kesinlikle çirkin de değildi. Arada yüzünde beliren çarpık gülümseme ve ilk defa karşılaşmalarına rağmen takındığı rahat tavırlar onun çapkın bir kişiliğe sahip olduğunu hemen belli ediyordu. Asiye'nin kurduğu cümle delikanlının cesaretini körüklemiş olacak ki yine o yüzünde oluşan çarpık gülümsemeyle, "Belki de birbirimizin nasibiyiz. Şahsen ben olumlu bakıyorum bu evliliğe." deyip göz kırptı.

Son cümle ile Asiye yerinde hafif irkildi. Zoraki gülümseyerek, “Kim bilir, belki de... Adı üstünde, nasip işte...” dedi.

Yüzünde korumaya çalıştığı sahte gülümsemeyle sözlerine devam etti:

“Sizi kendime gerçekten çok yakın hissettim. Bu yüzden de aramızda konuşulmayan hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum. Eğer bir yuva kurulacaksa bu dürüstlük üzerine olmalı, değil mi?”

“Elbette.” diye onayladı delikanlı.

“O halde size bir şey söylemem lazım.”

Delikanlı bu samimiyetten sonra cesaretlenip biraz daha yaklaştı.

“Tabii ki, seni dinliyorum.”

Bakışları, Asiye’ye bir yavru ceylan olduğu hissini yaşıyordu. Sanki karşısında her an onu kapacak, pusuya yatmış, avlanmak için fırsat kollayan bir çakal vardı.

Delikanlının bu fırsattan istifade edişlerini görmezden gelmeye çalışarak, yüzünde ciddi bir ifadeyle başını biraz daha öne doğru eğdi. Sonra derin bir nefesle bakışlarını delikanlının yüzüne kitledi ve fısıltı halinde, “Ben, satanistim!” dedi.

Delikanlı aval aval bakarak, “Nesin?” diye sordu.

Asiye, içinden “İşim var bununla!” diye geçirirken tekrarladı:

“Satanistim.”

İkinci söylemede nihayet anlamıştı delikanlı. Gözleri dehşetle açılırken tepkisini gösterdi:

“Nee? Hani şu bildiğimiz... Yani haberlerde gördüğümüz...”

Asiye, içinden “Haberler ha? Demek satanizm hakkında bilgisi sadece haberlerde izlediği kadardan ibaret... Güzel, bu işimi daha da kolaylaştıracak!” diye geçirdi ve ruhsuz bir ifadeyle onayladı:

“Evet, ondan.”

Delikanlının yüzünde oluşan şok ifadesi iyice keyfini yerine getirmişti. Delikanlı, şaşkınlığını bir nebze üzerinden atınca, “Şeey... Hayriye teyze bize böyle bir şeyden bahsetmemişti.” dedi.

Delikanlının Hayriye teyze diye bahsettiği kadın, kız ve erkek tarafının aracısı olan kadındı. Hayriye teyze, Asiyelerin komşusuydu. Mahallede ne kadar kız ve erkek varsa onlara uygun bir talip bulup evlendirmeye kendini adanmış, orta yaşta bir ev kadınıydı. Arada Asiye de nasip leniyordu Hayriye teyzenin bu evlendirme merakından.

Bu sebeple için için ona kızsada büyükannesinin korkusundan bir şey diyemiyordu kadına.

Asiye içinden Hayriye teyzesine saydırırken delikanlının sorusunu cevapladı:

“Hiç kimse bilmiyor. Gizlilik ilk ve en katı kuralımız.”

Delikanlı, yüzünde oluşturduğu zoraki gülümsemeyle, “Az önce bana söyledin ama!” dedi.

Asiye sanki yaptığı bir hataymış gibi elini alnına götürerek, “Ah, evet!” dedi. “Ve bunun için sanırım seni öldürmem gerekecek!”

Delikanlı, gözleri birden irileşerek sordu:

“Nasıl yani? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Asiye gülümseyerek cevap verdi:

“Tabii ki şaka yapıyorum.”

Şaka olduğunu söyleyince delikanlının yüzünde hissedilir şekilde bir rahatlama oluştu. Tam bu sırada Asiye konuşmaya devam etti:

“Normalde öldürölür ama ben sana bilerek ve isteyerek açıkladım bunu. Çünkü sen farklısın. Senin gibi ben de bu evlilik konusuna olumlu bakıyorum.”

Delikanlının yüzü yeniden gerildi.

“Aslında kesin bir şey yok. Daha ailelerimiz son sözünü söylemedi. Bence hemen ümide kapılmayalım.”

“Biz istedikten sonra onların fikrinin benim için pek bir önemi yok. Ha, çok zorluk çıkaran olursa örgüte söylerim, bir ayinde kurban ediverirler, olur biter.”

Delikanlı önce gözlerini kaçırıp zoraki yutkundu. Sonra gülmeye çalışıp işaret parmağını sallayarak, “Şaka... Şaka yaptın yine. Çok komikti bu seferki.” dedi.

Gülümsemesi yüzünde ekşirken de “Şakaydı, değil mi?” diye sözlerini bitirdi.

Asiye, ürperten bir ciddiyetle süzdü delikanlıyı. Sonra soğuk bir sesle sorusunu yanıtladı:

“Hayır, bu şaka değildi.”

Bu defa rahat tavırlarla karşı tarafı süzen Asiye, ondan başka her nesnede göz gezdiren ise delikanlıydı. Delikanlı gözlerini odada bir süre gezindirdikten sonra son cesaret kırıntılarını da kullanarak yeni bir soru sordu:

“Yani şimdi siz... Ayda bir ayinlere falan katılıyorsunuz. O ayinlerde de insan kurban ediyorsunuz, öyle mi?”

Demek haberlerden bu tarikatın ayda bir ayin düzenlediğini duymuştu. Asiye hiç bozuntuya vermeden yüzünde sahte bir sitemle cevapladı:

“Bu haberler yüzünden insanlar bizi cani gibi görüyor. Gerçekte öyle değil ama. Biz öyle gösterilen gibi kötü insanlar değiliz.”

Delikanlının yüzündeki korkuya şaşkınlık karışırken sordu:

“Yani, insan kurban etmiyorsunuz. Bunu mu demek istedin?”

Asiye ciddiyetle cevapladı:

“Tabii ki etmiyoruz.”

Delikanlının yüzünde bir nebze rahatlama oluşmuştu. Asiye devam etti:

“Ayda bir olan ayinlerimizde kedi kurban ederiz biz. Onun kanını içeriz falan. Her dinde olduğu gibi bizim de bayramlarımız vardır. İşte, insanları da bu bayramlarda kurban ederiz. Bir nevi kurban bayramı gibi bir şey...”

Asiye son cümleyi sanki sıradan bir cümle kurarmışçasına, öylesine rahat bir tavırla söylemişti ki delikanlının bu rahatlık karşısında bütün tüyleri ürpertiyle dikilmişti. Az önce odanın içinde dolanan delikanlının gözleri şimdi kapıya yönelmişti. Böylece operasyonun sonuna geldiğini anlayan Asiye son darbeyi indirdi.

“Ama senin korkmana gerek yok. Kurallar gereği seninle evlendiğimde artık sana dokunamazlar, çünkü do-

laylı yoldan sen de bu tarikatın içine girmiş olacaksın. Ancak boşanırsak seni öldürebilirler. Ha, son olarak, tarikata bağlılığımızı göstermek amaçlı ilk doğan çocuğumuzu bir ayın düzenleyip kurban etmemiz gerekiyor. Ama olsun, bizim başka çocuklarımız da olur. Biz birbirimizi çok sevelim yeter, değil mi?”

Asiye'nin kurduğu son cümleler delikanlının çehresine dehşet olarak yansımıştı. Söylenen her cümle bey-ninde balyoz etkisi yaratmış ve delikanlı aldığı bu darbe-lerden sonra sersemlemişti. İyice açtığı gözlerle Asiye'ye inanamayarak bakındı.

Zoraki bir yutkunmadan sonra yerinde huzursuzca kıpırdandı ve sonunda dayanamayıp kapıya doğru hızla yürürken, “Neyse, bu kadar konuşma yeter bence. Ben fikrimi telefonla size bildiririm.” deyip kaçır adımlarla odayı terk etti.

Kapıyı açışı ve kapayamadan hızla salona yönelişi, operasyonun başarısını kanıtlar nitelikteydi. Delikanlı gözden kaybolunca, Asiye yüzündeki sahte hüznün ifadesini silip yerine kocaman bir gülümseme kondurarak kapıya baktı. Gittiğinden emin olur olmaz da yerinden kalkıp saçma hareketlerle yine her zamanki kurtulma dansını yaptı.

Birkaç dakika sonra çılgın dansından dolayı sağa sola kayan kıyafetine çeki düzen verdi ve yeniden yüzüne ciddi bir ifade takınarak salona geçti. Salona girdiğinde

büyükannesi ile delikanlının anne ve yengesini sohbet ederken buldu. Delikanlı ise annesinin yanında karma-karışık bir yüz ifadesiyle düşünceli bir şekilde oturuyordu. Asiye’yi görünce hortlak görmüş gibi yüzü gerildi ve oturduğu yerde biraz daha büzüldü. Az önceki o rahat tavırlı, çapkın bakışlı, çarpık gülüşlü, kendine güvenen delikanlı gitmiş, yerine pısrık, dokunsan ödü patlayacak biri gelip oturmuştu sanki.

Delikanlı halının desenlerini ezberlerken, annesi ve yengesi salona yeni giren Asiye’ye gülümseyerek bakıyordu. Tabii az önce oğullarına hayatının travmasını yaşadığının farkında bile değillerdi.

Büyükanne, torununun salona geldiğini fark edince konuşmasını keserek, “Asiye, cel şu fincanları topl.” dedi.

Asiye, hanım hanımcık bir eda ile “Hemen büyükanneçğim.” diyerek köşede duran tepsiyi eline aldı ve aralarında dolanarak fincanları tepsiye toplamaya başladı.

Delikanlının yanına fincanı almak için sehpaye doğru eğildiğinde aynı anda delikanlı refleks bir hareketle ürkererek kendini geri çekti. Bunu yalnızca yanında oturan annesi fark etmiş fakat bir anlam veremeyerek sadece şaşkın şaşkın bakınmıştı. Az önce Asiye’ye bir adım daha yaklaşmanın derdine düşen delikanlı şimdi utanmasa

Asiye'den uzaklaşabilmek için arkasına bakmadan kaçabilecek kıvama gelmişti. Asiye, eserine son kez gururla baktı ve tepsiyi alarak mutfığa geçti.

* * *

Ertesi gün gelen telefonda görücü tarafı durumun olumsuz olduğunu bildiriyordu. Asiye, büyükannesinin hemen yanında kanepeye oturmuş, yüzünde gizlemeye çalıştığı bir memnuniyetle kulak kabartarak konuşulanları duymaya çalışıyordu.

Büyükanne, üzülse de belli etmemeye çalışarak, o Karadeniz'e has şivesiyle, "Kısmet değilmiş, napalum." diyerek kapadı telefonu.

Telefon kapanınca Asiye yüzüne yapmacık bir merak ifadesi takındı.

"Ne oldu büyükanne?"

Büyükanne hiddetle kaşlarını çattı.

"Elinun köri oldi! Da bi de noldi diye soray. Nolsun, bu celenler de olmadı!"

Sonra gözlerini şüpheci bir tavırla hafiften kıstı.

"Kız bağa bak. Yoğsam sen bir şey yapaysun da ondan mi bir celen bir daha celmey?"

Bir anda gelen bu beklemediği suçlamaya karşı Asiye hemen savunmaya geçti.

“Allah aşkına, ne yapabilirim ki büyükanne? Hizmette kusur etmedim işte, sen de gördün.”

Büyükannenin ikna olmaya niyeti yok gibiydi.

“He, çözümün cördüğü yerde öyleydun. De bakayım, odada ne gonaştuz uşakla?”

Büyükanne gözlerini dikmiş, ifadesini alır gibi Asiyeye'nin yüzünü incelerken Asiyeye gözlerini kaçırarak, “Ne konuşacağız, işte hobilerimizden bahsettik. Evlilikten beklentilerimizi falan konuştuk.” diye geveledi.

Büyükanne hâlâ dikkatle Asiyeye'ye bakmaya devam ederken Asiyeye onu ikna etmeye çalıştı.

“Güzel anlaşmıştık aslında.”

“He, çok cüzel anlaşmışsunuz. Öyle cüzel anlaşmışsunuz ki uşak anasuna ‘uzun bir süre evliliği düşünmeyrum’ demuş.”

Asiyeye son duyduğu cümle ile sonunda dayanamayarak güldü. Fakat büyükannesi aynı ciddiyetle onu süzmeye devam edince gülmesini aynı anda bitirdi. Yüzünü yeniden ciddiyete bürürken boğazını da temizleyip sesine ayar verdi.

“Hay Allah, neden öyle demiş ki? Acaba bir sevdiği falan vardı da ondan mı öyle oldu? Neyse, üzülme boş ver. Artık önümüzdeki görücülere bakacağız.”

Büyükannenin yüzü sinirden arınıp bu defa yerini siteme bıraktı.

“Kizum ha bu kaçındır? Kim celse kapumuza bir daha bu tarafa bakmay. Benum bir ayağum çukurdadır artuk. Yaşlandum. Ananla gonusmaysun. Gurur yapaysun. Benden başka kimsen yoktur. Ciderken kime emanet edip cideyum? Cözüm arkada mu galsun istersun sen, ha?”

Büyükanne kendince Asiye’ye vicdan yaptırmak istiyordu. Sebebini tam bilemese de her gelen görücünün olumsuz sonuçlanmasında torununun parmağı olduğunu hissediyordu.

Asiye, büyükannesinin asıl niyetini anlasa da bunu yine kendisi için endişelenerek yaptığını düşündü. Onca yıl emanet gibi bakmıştı ona. Anne baba yokluğunu hissettirmemeye çalışmış, bir nazlı çiçek gibi üzerine titreterek bu yaşa kadar getirmişti. Aklından bunlar geçerken minnetle baktı büyükannesine. Bir an, içinden geçenleri söylemek istedi. Evlenmeyi asla düşünmediğini, hayatının geri kalanını sürdürmek için bir erkeğe ihtiyacı olmadığını ve evlenmeden ömrünün sonuna kadar mutlu yaşamayı başaran kadınların da var olduğunu anlatmak istedi.

Sonra aklına bir yıl kadar önce yine böyle bir girişimde bulunduğu geldi. İlk bu düşüncelerini lisedeyken

rehber öğretmenine açmıştı. Asiye'yi tüm dikkatiyle dinleyen öğretmeni, Asiye'de Gametofobi (evlenmekten korkma) olabileceğinden şüphelenmiş, bir psikologdan yardım alması gerektiğini söylemişti. Liseden sonra sırf büyükannesine masraf çıkarmamak için okumak istememişti. Belli bir süre sonra iyice yaşlanan büyükanne, torununu kocasına emanet edemediği için ölmek korkusuyla evlenme konusunda üzerinde baskı kurmaya başladığında Asiye onu bu fikrinden caydırmak için, "Büyükanne ben evlenemem. Gametofobim var benim." demişti.

Büyükanne ilk defa duyduğu bu kelimenin önce ölümcül hastalık olduğunu sanıp ağlamaya, sızlanmaya, dövünüp ağıtlar yakmaya başlamış, sonra Gametofobi'nin aslında evlenmekten korkmak anlamına geldiğini anlayınca da soluğu bir hocanın yanında almıştı. Asiye okunup üflenmiş, muskalanmış ve bahtının kıskanç bir kadın tarafından büyü ile kapatıldığını öğrenip bahtını yeniden açtırmıştı. Tabii bunların hepsi ayrı ayrı para demektir. Dini ticaret olarak kullanan bu fırsatçılara mı yoksa bu fırsatçılara prim veren saf insanlara mı kızacağını bilemeden, büyükannenin zoruyla tam kırk gün boyunca aynı hocaya gidip okundu Asiye. Sonunda şartlı tahliye ile azat edildiğinde omzunda kem gözler için hiç çıkarmaması gereken bir muska taşıyordu.

Büyükannesiyle bu hiç de hoş olmayan anı aklına gelince konuşmak istediği her şeyi gerisin geri dilinden yu-